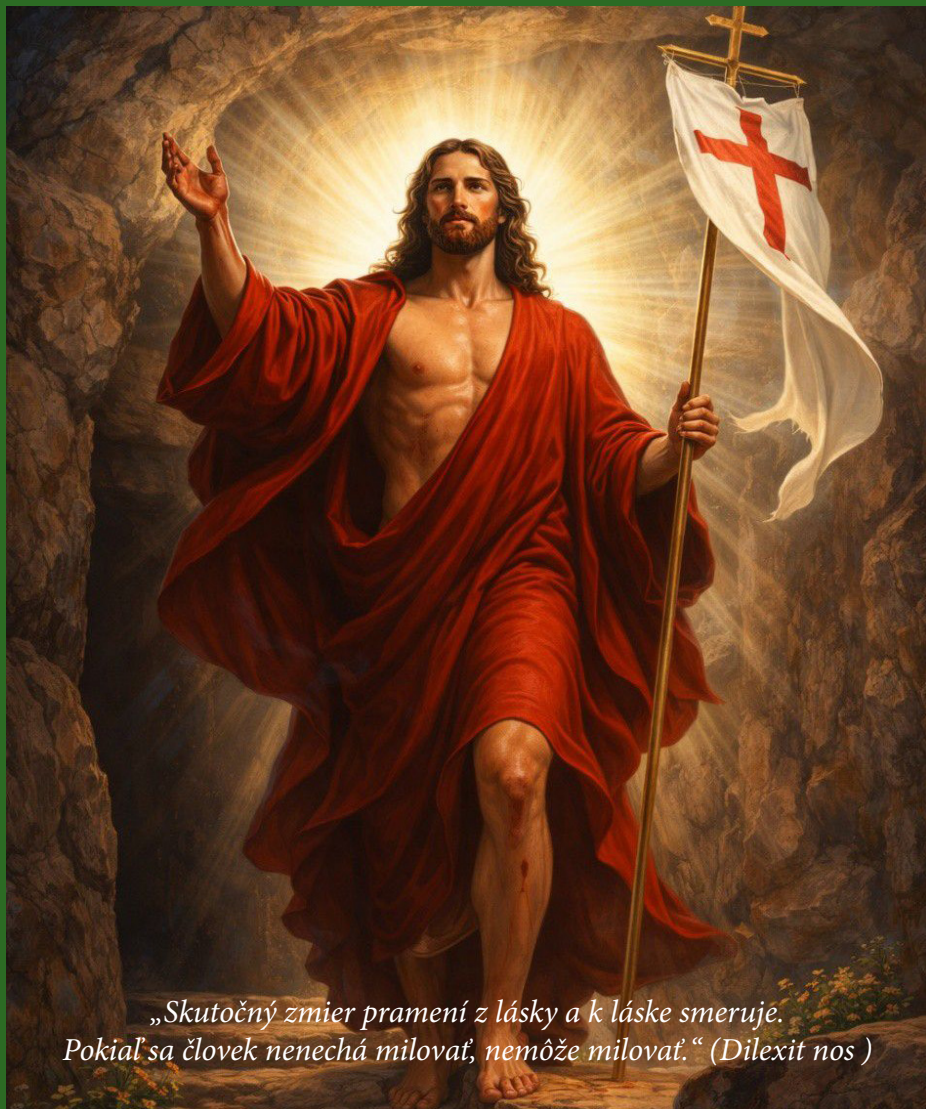

VŠETKO PRE POTECHU TRPIACEHO SRDCA JEŽIŠOVHO!

GETSEMANI

OBČASNÍK LAICKÉHO SPOLOČENSTVA TEŠITELOV A TEŠITELIEK BSJ

Roč. XXV. č. 1/2026

*„Skutočný zmier pramení z lásky a k láske smeruje.
Pokiaľ sa človek nenechá milovať, nemôže milovať.“ (Dilexit nos)*

Podakovanie moderátorky Jarke

S hlbokou úctou, vďačnosťou a radosťou v srdci chcem vyjadriť, za Kongregáciu sestier tešiteľiek BSJ, úprimné podakovanie za **päť rokov vernej a obetavej služby našej moderátorky Jarke.**

Pamätám si, ako som jej 12. 3. 2021, po vyhodnotení volieb, / ktoré boli veľmi výnimočné v čase Covid-u, u vtedajšej p. Kolenovej v Dubnici nad Váhom – iba „papierovou“ formou, nie prezenčne/ zatelefonovala a povedala jej výsledok volieb s otázkou, či prijíma túto službu, tak Jarka s veľkou pokorou odpovedala, že s Božou pomocou prijíma a prosí ma, aby som pri nej stála a pomáhala jej. A tak sa aj stalo, „sadli“ sme si aj ľudsky, aj ako ozajstné priateľky vekovo blízke a naša spolupráca bola na veľmi dobrej úrovni.

Ďakujem za Tvoju neúnavnú ochotu slúžiť, za modlitby obetované v skrytosti, za láskavé slovo v pravý čas, za povzbudenie, ktoré posilňuje, za Tvoj úsmev, za úžasné organizačné schopnosti aj za príklad krásneho manželského života. Vďaka aj za Tvojho manžela Janka, ktorý Ti je, aj mne, veľmi nápomocný a ktorý takisto slúžil celému Spoločenstvu v skrytosti.

Prosím Pána, aby Ťa aj naďalej naplňal svojou milosťou, posilňoval Ťa darom pokoja a radosti a sprevádzal Ťa svetlom Ducha Svätého na každom kroku Tvojej cesty. Teším sa spolu s Tebou z daru Tvojho materstva

a vyprosujem Ti, aby Ťa Panna Mária, Matka Cirkvi a vzor úplného odovzdania sa Bohu, ochraňovala pri pôrode dieťaťa, aby ste sa celá rodinka a my spolu s Tebou mohli tešiť z dieťaťa, ktoré je vždy veľkým darom.

Jarka, vrúcna vďaka za všetko....

**„Pán nech ťa žehná a nech ťa chráni,
nech rozjasní nad tebou svoju tvár a nech ti je milostivý.“**

(Nm 6,24–26)

**„Za všetko vzdávajúte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi
Ježišovi pre vás.“**

(1 Sol 5,18)

Sr. M .Damiána Oravcová, reg. predstavená

NEDAJTE SA!

Keď budete čítať tieto riadky, už bude s najväčšou pravdepodobnosťou v úrade nový moderátor/moderátorka LST BSJ. Jeho meno v dobe uzávierky časopisu ešte nebolo známe, bližšie ho predstavíme v nasledujúcom čísle. Chcem vás ale už teraz všetkých poprosiť, aby ste sa za neho aj za celé spoločenstvo modlili. Je vás už celkom dosť, môžete pre Božie kráľovstvo získať veľa duší a potešiť tým Ježišovo trpiace Srdce. Sila spoločnej modlitby je obrovská. Nemôžete čakať, že ten Zlý bude sedieť zo založenými rukami a dívať sa, ako sa vám darí. Bude sa snažiť narušiť jednotu, zasiať do srdc kritiku, posudzovanie, odradiť od spoločnej modlitby a stretávania sa. Nedajte sa!

Nech Pán nového moderátora aj každého člena spoločenstva hojne naplní darmi Ducha Svätého!

Redakcia

Postní dokonalost (a jiné iluze)

Tento text vznikl za mírné asistence mého křemíkového kolegy z OpenAI, který mi pomohl vybrat ta správná slova tam, kde mi docházela inspirace.

Každý rok je to stejné. Sotva skončí masopustní koblihy, vytahuji svůj vnitřní seznam předsevzetí. Postní doba je přece ideální příležitost stát se lepší verzí sebe sama. Nejlépe svatou.

Nebo alespoň téměř svatou. Takovou tu decentně zářící, která se tiše usmívá, nikdy se nerozčílí a místo čokolády pojídá raději duchovní literaturu. Sepíšu si plán. Vstávat dřív a modlit se. Omezit sladké. Nepomlouvat. Nebýt protivná. Více naslouchat. Méně si stěžovat. Každý den dobrý skutek. A k tomu nějaké to odříkání – protože bez odříkání by to přece nebylo ono. Můj seznam bývá tak poctivý, že by se za něj nemusela stydět ani menší řeholní komunita.

První dny jdou překvapivě dobře. Jsem téměř hrdinka duchovního výkonu. S lehkostí odmítám sušenku, v duchu si připisuji body za trpělivost a večer usínám s pocitem, že kdyby existovala olympiáda v postní vytrvalosti, mám slušně našlápnuto.

A pak přijde realita. Nějaké to podráždění. Únava. Nečekaná hádka. Ranní budík, který zní méně jako výzva k modlitbě a více jako zkouška pevnosti nervů. Najednou zjišťuji, že být dokonalá je překvapivě náročné. Že moje trpělivost má své limity. Že dobré skutky se někdy konají hůř než dobré úmysly. A že seznam předsevzetí se začíná podobat spíš seznamu nesplněných očekávání.

A právě tam – uprostřed lehkého zklamání nad sebou samou – se pomalu začíná dít něco důležitějšího než všechna moje snažení.

Zjišťuji, že postní doba není soutěž o bezchybnost. Že Bůh si nevede tabulku, do které by si zapisoval, kolikrát jsem selhala nebo kolikrát jsem zapomněla na své velkolepé plány. Že Mu nejde o to, abych podala perfektní výkon. Jde Mu o něco mnohem prostšího – o moje srdce. O srdce, které se znovu a znovu učí vstát. Které si přizná slabost. Které se místo sebeobviňování zkusí víc otevřít lásce. O srdce, které pochopí, že dokonalost není vstupenka k Božím přijetí.

Boží milosrdenství je totiž tak velké, že se do něj vejdou všechny moje nedokonalé pokusy. Všechny poloviční začátky. Všechny prohry v odříkání i ranní zaspání. A přesto – nebo právě proto – stačí jen to, co Mu mohu dát doopravdy: srdce, které chce milovat.

A tak letos možná trochu zkrátím svůj seznam. Ne proto, že bych rezignovala. Ale proto, že chci nechat víc prostoru tomu podstatnému. Místo honby za bezchybností zkusím víc důvěřovat. Místo sbírání bodů víc odpouštět – sobě i druhým.

Boží milosrdenství je, jak už jsem zjistila, větší než moje předsevzetí. A naštěstí mnohem trvanlivější.

Leona S.

Je to koneckonců Vzkříšený, kdo působením své milosti umožňuje, abychom se tajemným způsobem spojili s jeho umučením. (...) je to radost ze vzkříšení, ale zároveň touha mít účast na údělu svého Pána. Kvůli této účasti, jsou srdce ochotná snášet utrpení, únavu, zklamání, strach, jež jsou součástí jejich života.

Jedinečné velikonoční tajemství se díky milosti zpřítomňuje ve dvou dimenzích a umožňuje, že zatímco se snažíme něco obětovat Kristu k útěše, naše vlastní utrpení je proměňováno velikonočním světlem lásky.

(Dilexit nos)

Klára (Chiara) Luce Badano – svetlo uprostred bolesti

Blahoslavená Chiara Badano – dievča, ktoré vo svojich necelých devätnástich rokoch premenilo nemocničnú izbu na katedrálu svetla.

Jej krátky život bol ako pochodeň, ktorá nezhasla bolesťou, ale rozhorela sa radosťou a nádejou. V utrpení sa stala „Luce“ – svetlom, ktoré nehasne, pretože čerpala z hlbokkej dôvery a lásky k Bohu.

V lete roku 1988, keď mala Chiara sedemnásť rokov, pocítila prudkú bolesť v ramene. Lekári jej najprv predpísali lieky proti bolesti,

domnievajúc sa, že ide o natiahnutý sval. Keď však bolesť pretrvávala, vykonali ďalšie vyšetrenia a stanovili krutú diagnózu: sarkóm s metastázami. Chiara bola najprv zdrvená, ale čoskoro sa naučila hovoriť svoje „áno“ aj uprostred najväčšieho utrpenia.

Nevidela chorobu ako prekliatie, ale ako veľký dar a možnosť svoju bolesť obetovať Pánovi. Neustále opakovala: „Pre teba, Ježišu, ak to chceš ty, chcem to aj ja.“ Po dva roky znášala nesmierne bolesti agresívnej a vzácnej rakoviny kostí. Napriek tomu zostávala radostná, až jej bolo dané meno „Luce“ – „svetlo“. Na začiatku chemoterapie stratila schopnosť chodiť a napísala: „Cítila som sa taká malá. Cesta sa zdala taká ťažká. Často som bola utláčaná bolesťou a opakovala som: „Pre teba, Ježišu: ak to chceš ty, chcem to aj ja!“ Jej úsmev a pozorná láska nikdy neprestali. Rodičia ju dokonca pristihli, ako si spieva, keď bola sama.

V deň diagnózy jej matka rozprávala, že Chiara padla na posteľ a 25 minút ležala v tichom „boji“. Potom sa na ňu obrátila a od tej chvíle už nikdy necúvla. Bola to jej vlastná Getsemanská záhrada – chvíľa, keď sa modlila, zápasila a odovzdala sa.

Keď jej ponúkali morfium, odmietala ho so slovami:

„Berie mi to jasnosť... a ja teraz môžem urobiť len jedno: ponúknuť svoje

utrpenie, pretože chcem čo najviac zdieľať utrpenie na kríži.“

Práve v hĺbkinách bolesti bola jej radosť najzreteľnejšia. Na konci svojho krátkeho života povedala matke: „Neplač pre mňa. Idem k Ježišovi. Na mojom pohrebe nechcem plač, ale spev z celého srdca.“

Prialala si byť pochovaná vo svadobných šatách – znamenie, že bude navždy zjednotená s tým, koho milovala. Chiara Badano odišla z tohto sveta 7. októbra 1990, krátko pred svojimi devätnástimi narodeninami. Jej posledné slová boli: „Zbohom. Buďte šťastní, pretože ja som šťastná.“

Proces jej kanonizácie bol oficiálne zahájený v roku 1999, v roku 2008 bola vyhlásená za „ctihodnú“. Krátko potom pápež Benedikt XVI. uznal zázrak na jej príhovor a 25. septembra 2010 bola blahorečená. Na plné svätorečenie je potrebný ešte jeden zázrak.

Chiara Badano je inšpiráciou aj pre dnešnú dobu. Ukazuje, že aj v utrpení možno objaviť hlboký zmysel, pokiaľ sa človek rozhodne premeniť bolesť na dar. Jej schopnosť hovoriť „áno“ životu v každej situácii je výzvou k dôvere, keď sa zdá, že všetko stráca smer.

Jej radosť uprostred bolesti pripomína, že nádej nie je útekem od reality, ale svetlom, ktoré ju premieňa. Jej príbeh nás učí, že skutočná sila sa rodí z lásky, ktorá sa nevzdáva, a že aj krátky život môže mať večnú žiaru. A ak sa budeme držať nášho Pána a budeme sa mať radi, budeme mať túto žiaru aj my.

Čo nového u sestier tešiteliek?

• Cena Celestýna Opitze S.M. Bonifacii Stránské In memoriam

Dne 21.11.2025 obdržela bývalá dlouholetá generální představená Kongregace sester Těšitelék Božského Srdce S.M. Bonifacie Anežka Stránská (28.12.1922 – 25.9. 2022) In memoriam cenu Celestýna Opitze za vzor péče o nemocné a potřebné. Během života ošetřovala nemocné v Brně v jejich domovech.

21. 11. 2025 KONVENT MILOSRDNÝCH BRATŘÍ BRNO

HOSPITÁLSKÝ ŘÁD SV. JANA Z BOHA
MILOSRDNÝCH BRATŘÍ

UDĚLUJE

CENU CELESTÝNA OPITZE

ZA VZOR V PÉČI O NEMOCNÉ A POTŘEBNÉ

S. M. BONIFÁCIÍ
ANEŽKY STRÁNSKÉ

Martin Richard Macek
MARTIN RICHARD MÁČEK, D.S. O.H.

JUDr. Petr Šmejkal
JUDR. PĚTR ŠMEJKAL

Br. Michael Petr Malý O.H.
BR. MICHAEL PĚTR MALÝ, O.H.

Br. Vít Pospíchal M.F.A.
BR. VÍT POSPÍCHAL, M.F.A.

000/200/01

Pak po násilném přerušení činnosti řeholních sester v nemocnici ve Vyškově a Teplicích, v ústavech sociální péče v Bystřanech, v charitním domově v Jiřetíně pod Jedlovou. Ve vysokém věku působila jako dobrovolnice v Hospicu sv. Josefa v Rajhradě. Předání ceny se uskutečnilo v sále Milosrdných bratří v Brně. Cenu převzala generální vikářka S.M. Hyacinta Horká. V hudební části večera vystoupili žáci Základní umělecké školy Františka Jílka v Brně. Pořad přenášela televize Noe.

Spomienky sestry Bonifácie

(Spracované podľa nahrávky z roku 2019)

Ešte som nemala šesťnásť, keď som v Katolíckych novinách vyčítala, že sestry tešiteľky pozývajú do svojich radov nové kandidátky. Ja som hneď napísala generálnej predstavenej a ona mi obratom odpísala, aby som v určitý deň prišla. Privítala ma sama Velebná Matka (Rosa). Nechala ma asi pol hodinu v kaplnke a ja som mohla v klude rozprávať s Pánom Ježišom. Cítila som, že ma tam chce mať. Na druhý deň malo šesť sestier prvé sľuby a dvanásť večné. Bola to nádhera, ja som bola z toho hotová. Krásny spev, pekne stáli v radoch. Povedala som Matke Rose, že tam chcem ostať a ona ma poslala do kancelárie sa zapísať. Myslím, že mala radosť, že kongregácia rastie, pamätám si, že bola taká veselá.

Moji rodičia radosť nemali. Ten rok sa vydávala moja staršia sestra, nechceli stratiť naraz obe dcéry, chceli, aby som počkala dva – tri roky. Ale ja som povedala: „Ja nemôžem čakať. Pán Ježiš ma volá a Velebná Matka povedala, aby som prišla.“ Tak ma pustili. Mala nás na starosti s. Viléma, ale najviac sa nám venovala Velebná Matka sama. Napríklad nás zastavila a spýtala sa, či vieme, akého je v ten deň svätého, v čom vynikal. To sme obyčajne vedeli, večer sa čítaval život svätých. Spočiatku nás nekárala, vedela, že nie sme na to zvyknuté, až pozdejšie, keď sme chápali, že je to všetko na zmier, že je treba zachraňovať duše. Dost často nám vyhubovala aj neprávom, chcela nás vycvičiť v pokore, aby sme sa neobhajovali, aby sme to obetovali za hriešnikov a za umierajúcich. Poukazovala na to, že Pán Ježiš vzal na seba naše hriechy, trpel za druhých. Ona to vedela krásne povedať, ja to tak neviem. Všetky sme boli nadšené. Pamätám si, keď už bola chorá, všetky si nás zavolala k sebe a kládla nám na srdce, aby sme boli dobré obeť zmieru, že na večnosti nám vyprosí milosť, aby sme to pochopili. Keď bola chorá, mohli sme za ňou do jej cely, každej dala krížik a povedala milé slovo. To už sa blížila tá fronta, pripravovala nás na to. Hovorila, že musíme byť veľmi opatrné, ale že ona sa Bohu ponúkla za nás, že sa nemusíme báť, že sa nám nič zlé nestane. „Dôverujte hlavne Pánu Bohu, nesmiete byť malomyselné a báť sa.“ Myslím, že ona bola vy-

volená duša, ale vtedy to bolo pred nami také skryté. Asi to tak musí byť, ani Don Bosco nebol hneď pochopený. Ja som tú vojnu prežila v Rajhrade. Velebná Matka nás obyčajne na zimu posielala do Brna pracovať u chorých a v lete, keď bolo veľa práce tu v Rajhrade, zavolala nás sem. V apríli 1945, keď sa blížila fronta, nás všetky zvolala do Rajhradu. Bol tam pripravený kryt pre sestry v pivnici. Aj ona tam mala nejaké lehátko. Na stole tam bolo cibórium s Najsvätejšou Sviatosťou, prikryté ako na adoráciu. Matka Rosa tam sedela takmer ustavične a modlila sa.

Matka Marta nastúpila po nej. Tá bola zas taká jemná, nikdy nás moc nekárala. Raz som ležala s niečím v nemocnici a ona mi poslala lístok: „Pozdravujem dievčatko z Dalečina.“ Bola som na to tak hrdá! Keď ju komunisti zatvorili, ja som bola práve vo Vyškove. Vedeli sme, že niekoho ukrývala, ale samozrejme, robili sme sa, že nevieme nič. Ona pomohla mnohým kňazom za hranice. Do väzenia za ňou mohla len s. Aquinia, lebo bola príbuzná. Vždy išla s niekým. Keď sa odtiaľ vrátili, vždy hovorili, že je Matka Marta statočná, aby sme sa nebáli. Ona síce nemohla s inými väzňami veľa hovoriť, ale napriek tomu ich to k nej ťahalo a mnohých nasmerovala k Pánu Bohu. To sme sa dozvedeli potom.

V r. 1951 som bola na filiálke v Brne. Myslím, že som si ešte vtedy dorábala školu. Pamätám si, že som prišla z nemocnice na Šeříkovu, chcela som odomknúť a tam ma privítala akási panička: „Ako to, že máte kľúč?“ spustila na mňa. „No veď som doma“, odpovedala som. Bola to ženská od polície. „Odo dneška ho používať nebudete, nikam nebudete chodiť!“ zavelila. „Ale ja musím ísť ešte nakúpiť,“ hovorila som. „Nie, o to sa postarám ja.“ Okrem nej tam bol ešte nejaký pán, chodil nám po izbách, ako sa mu zachcelo. Ale inak sa do nás nestaral. Tá ženská bola ostrá, stále nám bola v päťach. Potom nás zhromaždili do jednej miestnosti a povedali, že na druhý deň skoro ráno budeme odvezené, aby sme si pripravili najdôležitejšie veci. Zakázali nám s kýmkoľvek hovoriť aj telefonovať. Napriek tomu sa to susedia nejako dozvedeli a ráno o tretej, keď nás odvážali, stáli na ulici a mávali nám na rozlúčku. Panička sa márne zlostila.

Nevedeli sme, kam nás vezú. Aj sme sa trochu báli, ale vedeli sme, že sme v Božích rukách. Pamatali sme si, že nás Matka Rosa uisťovala, že sa nám nič nestane, že máme dôverovať. Naša cesta nebola dlhá. Doviezli nás do

Rajhradu, kde už boli sestry zo všetkých filiálok. Matka Marta nás vítala, snažila sa nás potešiť. „Nebajte sa milé sestry, budeme tu spolu, spolu sa budeme modliť a pracovať.“ Najhoršie bolo to spanie. Nás mladšie dali do veľkých miestností, možno aj 15 nás bolo v tom sále na poschodí. Pamätám si, ako ma budievali, aby som sa prevrátila na bok, lebo som chrápala. Cez deň nás vozili na pole pracovať. Chodil pre nás autobus so zamalovanými oknami, aby nás ľudia nevideli. V zime sme zase plietli svetre pre Darex. Vlna bola tenučká a museli sme každá za týždeň uplietť jeden sveter. Bolo to ťažké, sedeli sme pri tom od rána do večera. Bývali tu s nami zmocnenkyne, čo nás kontrolovali. Prvá bola celkom slušná, hovorila: „Záleží od vás, ako sa budete chovať vy, tak sa budem chovať aj ja.“ Potom prišla druhá, a tá bola protivná. Pozdejšie sme sa boli pozrieť v Brne, chceli sme vedieť, čo je s našim domom. Ale už sme sa nedostali dovnútra. Bývali tam už nejakí ľudia. Boli slušní, ale mali zákaz nás pustiť dnu. Potom staršie sestry odviezli do továrne v Hostinném. Sestra Michaela mi odkázala, aby som tam za nimi prišla, ale v civile. Ale ja som si povedala: Ja žiadny civil nemám, som predsa rehoľnica, čo by som chodila v civile, pôjdem v habite. A išla som. Neuvedomila som si, do akého nebezpečia som priviedla seba aj ich. Oni tam boli oveľa prísnejšie strážené. „Vy ste milá sestra taká hlúpa!“ privítala ma. Ona zastupovala predstavenú Matku Martu, ktorá už bola zatvorená. Potrebovala informácie, ako žijeme my mladé, preto si ma zavolala. Prišla som tam neskoro večer, rozprávali sme sa a ešte za tmy som musela odísť, aby ma zmocnenkyňa nevidela. My mladšie sme boli v nemocnici v Tepliciach. Stále na nás tlačili, aby sme vystúpili. Sľubovali školy, lepší život. Bolo nás tam asi 20. Najprv som bola na ambulancii a potom som pomáhala na operačnom sále. Páčilo sa mi tam, ľudia nás mali radi. Ale prišli voľby v r. 1955. Nútili nás, prosili, aby sme len šli voliť, inak že veľmi ublížime sebe aj im v nemocnici. My sme nechceli. Šli sme až na koniec, ale každá hodila biely lístok. Samozrejme vedeli, že sme to boli my. „To vám príde draho!“ sľubovali. Od tej doby nás viac sledovali a keď sa naskytna príležitosť, poslali nás do ústavu Pod Doubravkou, aby sme neovplyvňovali normálnych ľudí. (Pokračovanie v budúcom čísle)

- **Jubileum sestry Carmely**

Sestra Carmela Gelormini oslavila dne 27.12.2025 výročí 50 let své rehoľní profese (50 let od prvých slibů). Pochází z Itálie z města Ariano Irpino, provincie Campagna. Je jí 72 let, v naší komunitě v Rajhradě s námi žije již 9 let. Vyprošujeme jí hodně Božího požehnání, zdraví a sil do dalších let ve službě Bohu.

- **Adventní duchovní obnova**

6.12. 2025 proběhla v Rajhradě Adventní duchovní obnova s p. Pavlem Lvem Eliášem OFM.Cap, které se účastnili i členové laického společenství trpícího Srdce Ježíšova.

- **Deň zasvätených v Brne**

31.1.2026 sme spolu s inými rehoľníkmi z Brnenskej diecely v Katedrále sv. Petra a Pavla v Brne spoločne oslávili deň zasvätených. Po prednáške otca biskupa Pavla Konzubula a po svätej omši bolo pohostenie v sále, kde sú obrazy všetkých brnenských biskupov, aj toho nášho – otca biskupa Pavla Huyna. Bohu vďaka za toto stretnutie.

Čo nového u bratov tešiteľov?

- **Referent pre nové rehoľné povolania**

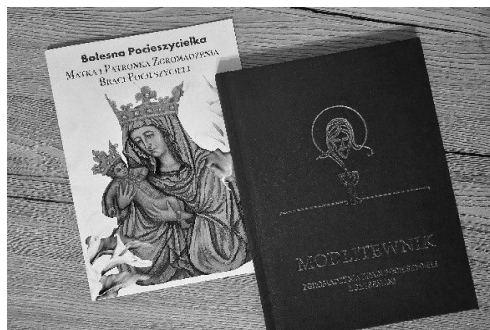
V záujme nových rehoľných povolaní bratia na základe rozhodnutia svojho generálneho predstaveného poverili v Poľsku starostlivosťou o nové povolania brata Ireneusza Kowalskeho. Jeho zodpovednosť zahŕňa kontakt s mužmi, ktorí rozoznávajú svoje povolania, organizovanie duchovných cvičení a prípravu tzv. Nedeľ povolaní v celom Poľsku.

Prosíme vás, aby ste sa naďalej modlili za tešiteľské povolania. Prosíme vás aj o modlitbu za našu komunitu.

- **Nové pomôcky pre náboženskú formáciu**

Nedávno bola vďaka úsiliu otca Michała vydaná brožúra s názvom „Bolesná Tešiteľka, Matka a patrónka Kongregácie Bratov Tešiteľov“. Predstavuje históriu obrazu Márie zo Starej Boleslavi, skúma teologické základy titulu a ukazuje Máriinu prítomnosť v živote zakladateľa a v dejinách Kongregácie. Druhou neoceniteľnou perlou je Modlitebná kniha, ktorá je oficiálnym textom modlitieb spolubratov. Práca na nej trvala viac ako šesť rokov a je syntézou ducha otca Litomiského, ktorého objavujeme v každodenných modlitbách našej komunity.

POZVÁNKA DO MARIANKY

6. júna oslávia Bratia tešitelia z Getsemany 70. výročie odchodu do večnosti svojho zakladateľa, otca Jozefa Litomiského.

Slávnosť sa uskutoční v Bazilike Narodenia Panny Márie v Marianke o 15:00 hodine modlitbou ruženca, po ktorej bude o 15:45 nasledovať slávenie slávnostnej eucharistie.

Tento rok je toto výročie vďaka Božej prozreteľnosti spojené s treťou celoslovenskou púťou za povolania do našich kongregácií a do Spoločenstiev laikov.

Pozývame našich laikov, aby sa k nám v Marianke pridali v radosť a vďaka za našu spoločnú charizmu, ako aj za dielo a osobu otca Jozefa Litomiského.
Vaši bratia tešitelia

Oznamy moderátorky

Termíny duchovných obnov a duchovných cvičení na rok 2026:

Duchovné obnovy 1- dňové:

- 18. apríl Zlaté Moravce /6. téma/
- 25. apríl Zvolen /6. téma/
- 13. jún Prievidza /5. téma/
- 20. jún Krupina /5. téma/
- 27. jún Brezno /5. téma/
- 4. júl Púchov /5. téma/
- 11. júl Spišská Nová Ves /6. téma/
- 18. júl Piešťany /5. téma/

Program duchovných obnov bude vždy začínať o 9:00 - ruženec, 9:30 - adorácia, 10:00 - sv. omša, potom prednáška, diskusia, obed, záver.

Duchovné cvičenia 3 - dňové: /piatok, sobota, nedeľa/

- 22. - 24. máj 2026 Marianka /6. téma/
- 13.-15. november 2026 Bytča /7. téma/
- 20.-22. november 2026 Ružomberok /5. téma /

Celoslovenské stretnutie LST BSJ v Badíne bude: 14. - 16. august 2026

Členské príspevky do LST BSJ na rok 2026.

Číslo účtu LST BSJ je:

SK15 5600 0000 0031 2453 2002 vedeného v Prima banka a.s.

Od 1.1.2026 nastáva zmena vo výške členského príspevku, bude 15 eur na člena. Ležiaci a chorí členovia neplatia, iba ak sa tak sami rozhodnú. Nech Vám to Pán bohato odmení!

V modlitbe Jarmila Podhorcová od sv. Antona Paduánskeho - moderátorka LST BSJ

**„Kto sa nezaujíma o históriu, nerastie.“
(pápež František)**

8.apríla tohto roku si pripomíname 20. výročie smrti s. M. Kristíny Gáboríkovej, zakladateľky III. rádu tešiteľiek, neskôr premenovaného na Laické spoločenstvo tešiteľov a tešiteľiek Božského Srdca Ježišovho. Bolo by pekné si toto výročie pripomenúť v spoločenstvách prečítaním niektorého z jej listov. Alebo modlitbou Korunky k Božiemu milosrdenstvu. Sestra Kristína túto modlitbu za komunizmu rozmnožovala a šírila v dobe, keď ju ešte nikto nepoznal. Sestru Kristínu pripomína v jej rodisku na Kriváni pamätná tabuľa, ktorá je umiestnená na kostole sv. Cyrila a Metoda.

● Sedm statečných v Rajhradě – setkání Společenství Trpícího Srdce Ježíšova

V loňském roce jsme během adventní duchovní obnovy v klášteře Kongregace sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova v Rajhradě přijali jejich milé pozvání na setkání členů laického společenství Božského Srdce Ježíšova. Toto setkání se uskutečnilo v sobotu 21. února 2026 a já jsem se ho jako členka s radostí zúčastnila. Sešlo se nás sedm laiků, i když celkem je členů v České republice asi 50.

Možná o sobě ani všichni nevíme. Sedm statečných? Možná ano. Každý z nás přijel s jinou životní zkušeností a osobní cestou víry, ale spojovala nás společná touha – hlouběji prožívat spiritualitu smíru a vzájemně se obohatit sdílením.

Srdčně nás přivítaly generální představená Kongregace sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova S. M. Pavla Pichlerová a regionální představená S. M. Theofila Holasová. Jejich otevřenost, laskavost a opravdový zájem o život našeho laického společenství vytvořily od samého počátku atmosféru přijetí, důvěry a blízkosti. Setkání se neslo v duchu synodality – tedy společné cesty, naslouchání a hledání toho, kam nás Pán vede. Hovořili jsme o možnostech pravidelného setkávání, o organizaci našeho společenství i o tom, jak v každodenním životě žít spiritualitu smíru. Sdílení bylo upřímné, obohacující a inspirativní. Bylo patrné, že i když nás není mnoho, máme odvahu a chuť hledat nové cesty, jak své povolání naplnovat uprostřed světa.

Setkání mi přineslo velké povzbuzení. Odjížděla jsem s vděčností v srdci a s vědomím, že nejsem sama, kdo touží tuto spiritualitu žít naplno. Už nyní se těšíme na další společné setkání a zveme i další členy.

Setkáme sa v sobotu 16. května 2026 opäť v kláštore sester Těšitelek v Rajhradě. Kež naše společenství zůstává místem vzájemné podpory, sdílení a radostné služby.

Bližší informace najdete na <https://www.sestrytesitelky.eu/>

Leona S. členka spoločenstva

Vyznanie viery pre tých, ktorí trpia

*Žiadal som od Boha silu, aby som sa mohol presadiť.
Urobil ma slabým, aby som sa naučil pokore ...*

*Žiadal som od Boha zdravie, aby som mohol urobiť veľké veci.
Ochorel som, aby som mohol urobiť niečo hodnotnejšie ...*

*Žiadal som bohatstvo, aby som mohol byť šťastný.
Dostal som biedu, aby som sa stal múdрым ...*

*Žiadal som moc, aby ma ľudia vebili.
Dostal som bezmocnosť, aby som cítil potrebu Boha ...*

*Žiadal som všetko, aby som mohol mať radosť zo života.
Dostal som život, aby som sa mohol zo všetkého radovať ...*

*Nedostal som nič z toho, o čo som žiadal,
ale dostal som všetko, v čo som dúfal.*

Takmer proti mojej vôli boli moje modlitby vypočuté.

Som najbohatší z obdarovaných.

Roy Campanella

45 ROKOV V POLSKU

O začiatkoch kongregácie tešiteľov na území Poľska som sa rozprávala s P. Ludwikom (L) a br. Benediktom (B), ktorí spolu žijú v komunite v Zlatých Moravciach.

Čo by ste nám mohli povedať o začiatkoch v Poľsku?

L: Myslím, že začiatky boli niekedy v roku 1981. Vtedy bol ešte generálnym predstaveným P. Moravčík, ktorý sídlil v Kanade, ale do Poľska chodieval. Do jeho rúk zložil sľuby prvý poľský tešiteľ P. Štefan Wancel. Ale komunisti nechceli dovoliť novú rehoľu, dlho sme nemohli dostať štátny súhlas. Potvrdili nás až v roku 1994.

Ako sa O. Wancel vôbec dozvedel o tešiteľoch?

L: Myslím, že za tým bol P. Šlapák. To bol český tešiteľ, pôsobil v Brne v Kráľovom Poli. On bol síce vylúčený z kongregácie, ale mal snahu kongregáciu rozšíriť do Poľska. Mal nejakého známeho poľského kňaza, za ktorým chodil na návštevu. Tam sa stretli s o. Wanclo.

B: Ja som počul, že P. Wancel stretol P. Moravčíka na púti v Ríme – úplnou náhodou, alebo lepšie Božou prozreteľnosťou. Boli obaja ubytovaní na jednom mieste, a tak sa zoznámili. P. Moravčík sa mu zveril so svojou starostou: Obával sa, že kongregácia v Československu úplne zanikne. Vyjadril túžbu, aby sa tešitelia uchytili v Poľsku, snáď by to bolo lepšie, tam je predsa viac povolání aj väčšia sloboda. V o. Wanclovi tá myšlienka nejaký rok-dva rezonovala a potom sa rozhodol do kongregácie vstúpiť. To stretnutie mohlo byť v roku 1980, lebo v r.1982 už prijímal kandidátov.

L: Ja zase viem, že prvý, kto Wanclo zoznámil s tešiteľmi bol ten Šlapák, spolu boli aj za kardinálom Gulbinovicom, ale potom z toho zišlo. Wancel potom v roku 1982 zložil sľuby do rúk p. Moravčíka na Jasnej Hore v Censtochowej. Podľa mňa môžu byť pravdivé obe verzie.

P. Štefan Wancel

rátov. Chodili sme spolu na pivo a tak. Ale pamätám sa, že raz sme boli spolu s Ludwikom v Krakove, on tam má rodinu. Ja veľmi rád poznávam nové miesta. Keby som mohol, stále by som behal po svete. Boli sme spolu aj na horách, spolu sme zdolali Lomnický štít.

Brat Benedykt

Netreba zabudnúť, že to bolo pred 40 rokmi, za komunizmu. Tak som musel trochu zaklamať, že chcem ísť pracovať dopohrebnej služby a tam to odo mňa vyžadujú. Lekár ma vyšetril a potvrdenie, že som normálny, som dostal.

Ako ste sa k tešiteľom dostali vy dvaja?

B: My sme s Ludwikom pracovali vo fabrike v Rzešowe, vyrábali sme motory do lietadiel. Bola to veľká fabrika. Vyvážalo sa do Kanady. Ja som pracoval v oddelení, kde sa vyrábali najmodernejšie automatické zariadenia a Ludwik bol zase na oddelení kontroly kvality.

Kamarátili ste sa?

B: Vedeli sme o sebe, ale neboli sme blízki priatelia. Ja som mal iných kama-

A ako ste spoznali tešiteľov?

B: Každý z nás mal inú cestu. Moja nebola úplne jednoduchá. Písal som si s klaretínmi z Wroclawi. Vtedy neboli počítače ani nič také, tak sme si dlho dopisovali, až ma pozvali k nim. Ale mali podmienku, aby som doniesol potvrdenie od doktora, že nie som na hlavu. Išiel som teda za závodným lekárom, ale ten sa hneď vypytoval, že na čo to potvrdenie potrebujem.

A prečo teda nie si klaretín?

B: Ja som sa zbalil a vybral som sa k nim do Wroclawi. Adresu som našiel, ale aké bolo moje sklamanie, keď som uvidel obyčajný, trochu väčší dom. V hlave som mal úplne inú predstavu o kláštore. Hrubé múry, starobylá budova... Nepáčil sa mi takýto kláštor. Ani som tam nezazvonil. Ale keďže bolo ešte veľa času do odchodu vlaku, tak som si povedal, že sa popozerám po meste. Zašiel som do katedrály, kde bola práve výstava veľkých fotografií z návštevy pápeža Jána Pavla II. v Poľsku. Pomaly som prechádzal od jednej k druhej. Vtom sa pri mne pristavil kňaz a začal sa ma vypytovať, kto som a čo tam robím. Nemal som chuť sa s ním rozprávať, ale on sa nenechal odradiť a nakoniec zo mňa dostal, že som chcel vstúpiť do kláštora, ale nevyšlo to. Kňaz sa obrátil na dvoch ďalších, čo stáli obďaleč: „Štefan, pod' sem!“ – prišli k nám dvaja kňazi. Boli to P. Wancel a P. Moravčík.

Sám generál??

B: Áno, práve boli za arcibiskupom vybavovať nejaké úradné veci. P. Wancel ma zaviedol pred obraz Panny Márie Sobieckej a povedal: Tu seď a my ideme za biskupom, lebo nás čaká. Potom prideme po teba. Tak som tam sedel a modlil sa. Prišli a vzali ma autom do ich domu vo Wroclawi, nebolo to ďaleko. Tam sme sa rozprávali. P. Moravčík bol vysoký, elegantný, dôstojne vypadal, ale pritom bol prívětivý. Cestoval do Poľska inkognito s cestovnou kanceláriou a pokiaľ ostatní obzerali pamiatky, on riešil kongregačné veci. Potom sa so zájazdom vrátil do Kanady. Takto prišiel opakovane.

Tešitelia mali vari krajší kláštor ako klaretíni?

B: No, bolo to predsa trochu iné, lebo tam bol kostol. Bola to fara aj kláštor, všetko spojené s kostolom.

Bol to starý kostol alebo moderný?

B: Moderný, to Wancel vybuďoval. On bol staviteľ. Pôvodne bol diecéznym kňazom, až neskôr mu dal biskup dovolenie zložiť rehoľné sľuby a stal sa našim prvým predstaveným.

Ako to vtedy u tešiteľov vypadalo?

B: To bol rok 1984. Už bola komunita. Pater Wancel bol predstavený. Pamätám, že tam boli okrem neho ešte dvaja kňazi, ktorí potom odišli. No a potom tam bolo niekoľko mladých: Wojtek, Stanislaw... - celkom 13. K zriadeniu rehoľného domu bolo treba aspoň troch členov – kňazov. Preto P. Wancel nechal vysvätiť tých dvoch tak trochu narýchlo, aby bola podmienka splnená. Prvými kňazmi tešiteľmi s poriadnou formáciou boli až potom P. Swierad, P. Ludwik a Maximilian.

Aká tam bola atmosféra?

B: Bola tam pekná atmosféra. Bolo to plné entuziazmu, nik nemyslel na ťažkosti. Žili sme chudobne, ale radostne. Potom vo Wloclawku, kde sme dostali starý kláštor po karmelitkách, to bolo ešte náročnejšie, tam sme nemali vôbec nič, holé steny. Ale nadšenie nám nechýbalo. A boli sme mladí.

Už sme vo Wloclawku? Potrebovala by som to trochu chronologicky

B: Vo Wroclawi sme bol tri roky. O. Wancel bol veľmi horlivý, poriadal mnoho akcií vo farnosti, adorácie, odprosujúce pobožnosti. Organizoval tzv. „Jericho“ – to bolo 7 dní a nocí ustavičnej modlitby. Chodilo tam mnoho ľudí, každý deň bol plný kostol. Prichádzali nielen z Wroclawi, ale aj z okolitých dedín. Ale dom vo Wroclawi bol pre nás nedostačujúci a boli tam rôzne ťažké skutočnosti, pre ktoré sme museli preč. V r. 1987 sme sa všetci presťahovali do Sobotky.

L: Nás bolo v noviciáte 12.

V druhom ročníku noviciátu v roku 1985-86, v ktorom bolo 9 novicov, bol nasadený agent Štb. Nevedeli sme o tom, ale on tak deštruktívne pôsobil, že spoločenstvo takmer úplne rozvrátil. Všetci novici odišli. Ja som to nezažil zblízka, my sme už boli vtedy v seminári v Poznani. Aj to bol jeden z dôvodov nášho odchodu.

dom tešiteľov vo Wloclawku

Aké to bolo v Sobotke?

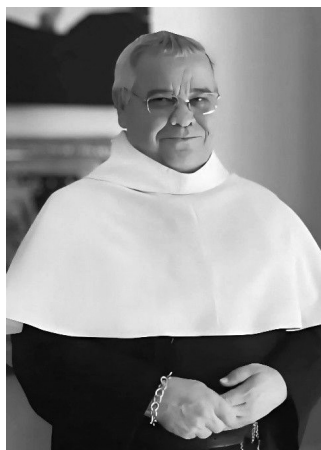
B: V Sobotke sme dostali veľký dom, niekedy dávno tam boli augustiniáni. Tam sme pôsobili vo farnosti. Bola tam aj veľikánska záhrada, ktorú sme sa snažili obrábať. No a tam sme mali aj hospodárstvo. Zodpovední boli Damián a potom Anton. Susedia sa pýtali: „Čo s tými zvieratami robíte? Svine kvičia od rána, kravy ryčia?“ – Anton s kludom odpovedal: „Piatok je, musia sa postiť!“

Však to je biblické, v Ninive sa museli postiť aj zvieratá, keď Jonáš kázal.

B: Tak veru, ale čo je zaujímavé, tie zvieratá si na to zvykli a po čase už boli v piatok ticho, aj keď dostávali len vodu.

Kedy ste prišli do Włocławku, kde pôsobíte teraz?

B: Do Włocławku sme sa sťahovali v novembri 1994. Dostali sme starý kláštor po sestrách karmelitkách. Najprv tam poslali mňa, Antona a Maximiliána. Ostatní prišli až v lete nasledujúceho roku. Vo Włocławku sme boli veľmi dobre prijatí. Biskup nás mal rád, hneď nám ponúkol farnosť. Chodieval k nám na návštevy, hoci sme ho ani nemali kde poriadne prijať.

Páter Ludwik

L: Włocławek je mesto 300 km vzdialené od Sobotky, je to úplne iná diecéza. Tam bola veľmi pekná pastorácia hneď od začiatku. Pôsobili sme aj vo väznici, hlavne P. Swierad a P. Tomáš. Teraz v tej službe pokračuje P. Bonifác.

To už bol predstaveným P. Swierad?

B: Áno, pretože Wancel odišiel z kongregácie ešte v Sobotke keď P. Viliam Vaľa vymenoval za predstaveného P. Swierada. P. Swierad – slovensky Svorad sa stal najmladším provinciálom v Poľsku, mal 29 rokov a 3 roky kňazstva. Navyše v tej dobe mal ťažkú autonehodu, pol roka nechodil.

Po rezignácii Wancla sme nemali ani dom, ani peniaze. Bolo treba veľkej dôvery v Božiu prozreteľnosť. P. Swierad sa nenechal zlákať jednoduchšou možnosťou, čo sa ponúkala: preniesť komunitu na Slovensko, kde už boli vrátené domy. Začal starý kláštor vo Wloclawku prestavovať na provinciálny dom. Potom sa pustil do budovania kláštora a kostola na ulici Plockej. Získal pre kostol titul sanktuárium a relikvie blahoslaveného otca Jerzyho Popiełuszka. Bol to veľký projekt. Ku komplexu mal patriť pútnický dom, múzeum, vyhliadková veža, z ktorej vidieť na miesto smrti o. Jerzyho. Medzitým opravoval dom v Pszczółkach. P. Swierad mal dar nadchnúť ľudí a získať dobrodincov. Robil veľa exercícií v Poľsku i v zahraničí – napr. v USA, a tak získaval peniaze.

Ešte mi povedzte, ako vznikol ten dom pre bezdomovcov?

L: V našej reholi sú traja rodní bratia. Dvaja z nich sú naši obláti a tretí, P. Zbigniew je kňaz. Najprv začali pracovať s bezdomovcami vo Wroclawi asi v roku 1983. Potom, v roku 1984 ich rodičia venovali celý svoj veľký dom aj s pozemkami a hospodárstvom pre túto ich prácu. Zbigniew pôvodne ani neplánoval byť kňazom, potom svätenie prijal, ale celý čas sa venuje ľuďom bez domova. On ten dom duchovne vedie. Pred sviatkami majú exercície, sponedá ich, denne majú sv. omšu. Majú tam vyše 30 ľudí, ale niekedy, hlavne v zime, aj oveľa viac.

Za rozhovor ďakuje s. Františka

Poľskí bratia tešitelia

Smír = přijímat a dávat

Ve Svaté zemi jsou dvě velké vodné plochy: Genezaretské jezero - plné ryb a Mrtvé moře, které je fakt mrtvé. Obě jsou napájeny řekou Jordán. Akorát, že Genezaretské jezero vodu nechává proudit – na jedné straně přijímá a na druhé vydává, Mrtvé moře vodu jen přijímá.

Abychom byli skutečně živí, musíme ustavičně přijímat a dávat. Nechat se Ježíšovou krví omývat od své bídy a zároveň se nechat přetvářet na oběť za druhé. O tom je smír. Je to styl života zaměřen na darování se. Následování Ježíše v jeho vykupitelském poslání, účast na jeho oběti za záchranu světa.

Smír není jen pro exoty, je to povolání každého křesťana. Jen pokud se proces proměny v oběť v nás uskuteční, naplníme smysl svého života. Jinak budeme pořád vyhledávat nějaká potěšení a zážitky (světské nebo duchovní), ale pravá radost nám bude unikat.

Jak na to?

Papež František nám v encyklice *Dilexit nos* představil jako učitelku smírné lásky svatou Terezii z Lisieux. Ona dobře věděla, že není schopna milovat Boha a druhé lidi sama ze sebe. Místo toho, aby si zoufala nad svojí neschopností, objala ji a naučila se těšit ze své malosti. Viděla v ní prostor, který může a chce Bůh naplnit. Ne jenom trošku, ale úplně. Terezka uvěřila, že jí Bůh chce udělat velikou svatou, byť je tak malá a neschopná. Učme se od ní. Ať nás neobírá o naději pohled na vlastní slabost a třeba i podlost, vypočítavost: Ano, toto jsem já. Toto dokážu, když mně Bůh nedrží, ale našťestí: On mě držet chce. Pořád. On chce být mou silou, láskou, obětavostí. O tom to celé je: naučit se kráčet s Bohem, pustit ho do své temnoty a bídy. Nechat jej si s námi pohrát, až nás přetvoří k podobě svého Syna.

Pohoda, ale ne štěstí

Představte si dvouletého chlapečka. Je šikovný, sám se napapá, sám si dojde na nočník, pěkně si hraje. Maminka při pohledu na něj roztává radostí. Přejde 25 let, chlapeček má už skoro 2 metry, ale jinak se moc nezměnilo. Nají se, dojde si na záchod a hraje si u počítače nebo s mobilem. Jen mamka už není při pohledu na něj nadšená. Byť se její syn baví a bez námahy přežívá, je jasné, že tímto stylem životní štěstí nedosáhne. Měl by už žít pro někoho, nebo alespoň pro něco.

V duchovním životě je tomu také tak. Obrácení, probuzení k víře prožívá člověk jako setkání s milujícím Bohem. Zakouší bezpodmínečné přijetí a lásku. Je v sedmém nebi a rád by to tak měl napořád. „Postavme si tři stany!“ řekl svatý Petr po Proměnění na vrchu Tábor. Pan Ježíš tento nápad neschválil. Kdyby tam s apoštoly zůstal, přišli by o to nejdůležitější, co mělo teprve přijít. Někteří křesťané jakoby se na hoře Tábor zabydleli. Když opadne prvotní nadšení a euforie (zákonitě musí opadnout), hledají nové a nové duchovní zážitky, které je emocionálně „nakopnou“. Můžou dosahovat jakéhosi duchovního povznesení, ale od pravé radosti, kterou dává účast na Ježíšově kříži a zmrtvýchvstání, to má daleko.

Opačný extrém

Lidé odjakživa věřící se někdy cítí jako součást Ježíšova týmu. Záleží jim na tom, co si o něm lidi myslí, trápí je, když jej neberou. Dělají, co můžou, aby pro jeho klub získali další členy. Modlí se za obrácení hříšníků a jsou dokonce schopni se obětovat za růst jeho království. Oni sami od Ježíše nic nepotřebují. Jako Marta z evangelia. Hříšníkům Ježíš odpouštěl, nemocné uzdravoval, hladové krmil, pro její sestru Marii byl přítelem... A pro ni? Pro ni představoval starost a práci. On i jeho apoštolové byli pro ni vzácnými

hosty, ale především to byli hladové krky, které je potřeba nakrmit. Dělala to ráda, ale kvůli tomu všemu, co si naplánovala, nemohla poslouchat Ježíše, který možná chtěl říct nebo udělat něco pro ni. Nečekala od něj nic, akorát si přála, aby srovnal její sestru. Je nebezpečí, že se pro nás Ježíš stane „objektem péče“. Budeme pro něj dělat všechno možné, obětovat se, modlit... (a koukat svrchu na ty, co nic nedělají, jen se kochají Boží láskou), aniž by on mohl něco udělat pro nás.

Vrchol seberealizace

Výchozí bod je, že jsme všichni omilostnění hříšníci. Padouši, kteří si zaslouhují smrt. Věčnou. Ale Bůh se ve svém milosrdenství díky oběti Ježíše Krista rozhodl nás ospravedlnit. To neznamená jen: „dobře, odpustil jsem ti, teď se snaž!“ Spása v Ježíši Kristu jde mnohem dál, hlouběji. Když přijmu Ježíše za svého osobního Spasitele, Bůh mě nejen zbaví mých zranění a limitů, ale přetvoří podle podoby Ježíše, abych byl i já schopen položit život za druhé. Proč to chce? Protože v tom je vrchol mé seberealizace, nejhlubší smysl existence, jediné autentické štěstí.

Křesťan může Boží milost nejen přijímat pro sebe, ale zároveň jí svolávat a nechat proudit i na druhé. Spolupracovat na spáse světa. Může poskytnout Bohu pro toto dílo lásky svou mysl, srdce, ruce, i svou bolest. Jak to udělala sv. Tereška: nabídla se jako oběť Boží milosrdné lásce. Chtěla přijímat a dávat. Neustále. O tom to je: Žít závislost na Bohu, zamilovat si ji. Papež František v encyklice *Dilexit nos* připomíná: „Smír, vyžaduje spojení dvou nerozlučných aspektů: přijetí nezasloužené lásky a její darování druhým.“ Je to cesta, která nás vyvádí z vlastního já k darování se, kde nacházíme pokoj, jež nám svět nemůže dát.

Hlavně mít v pořádku Wifi

Jak dlouho se musí ratolest držet na kmenu vinice, aby vyrostl a dozrál hrozen? Týden, měsíc? Ne, furt. Kolik se mám modlit, aby Bůh přese mě mohl působit na lidi? Půl hodiny denně? Hodinu? Ne. Ježíš říká: „Modlete se bez přestání.“ Představa, že bychom se měli pořád něco

modlit, vyvoláva hrůzu, alespoň ve mě. A stejně je neuskutečnitelná. Nejde o to pořád se něco modlit, ale pořád být „na příjmu“, v postoji důvěry, závislosti. Jako malé dítě, které si třeba kutá v písku, ale každou chvíli se ujistí, jestli se maminka dívá. Má zapnutou Wifi, kterou vnímá její přítomnost. Aby člověk k takovému postoji vnitřního sjednocení s Bohem v každé činnosti dospěl, musí denně věnovat jistý čas výlučně přebývání před Pánem. Nesmíme podléhat iluzi, že když každou volnou chvíli věnujeme prohlížením zbytečností (klidně nábožných), budeme schopni se modlit. K setkání s Bohem i se sebou je nezbytné vnitřní ticho. A to se neobejde bez vnějšího. Když se zřekneme „jiných bohů“, abychom ve svém nitru vytvořili prostor pro živého Boha, on se nenechá dlouho prosit. Smír není výkon, ale vztah. Je to odvaha zůstat v tichu, i když nás vnitřní hluk děsí. Právě v tomto tichu se rodí schopnost být jako Genezaretské jezero – nechat Boží lásku volně protékat skrze naše srdce k druhým. Stačí jen dnes znovu říct své: „Ano, Pane.“

Papež Pius XII. řekl, že spása některých duší závisí od obětí a modliteb křesťanů. A papež František řekl: „Bůh se rozhodl nás potřebovat pro dílo záchrany světa“ – ne proto, že by to bez nás neuměl, ale proto, že úžasnější plán pro život člověka už nešlo vymyslet.

S. Františka pre časopis Immaculata

Modlitba chorého

Prijmi, Pane, moje obavy a premeň ich na dôveru. Prijmi, Pane, moje utrpenie a premeň ho na zmier. Prijmi, Pane, moje mlčanie a premeň ho na adoráciu. Prijmi, Pane, moje krízy a premeň ich na zrelosť.

Prijmi, Pane, môj plač a premeň ho na modlitbu. Prijmi, Pane, môj hnev a premeň ho na odpustenie. Prijmi, Pane, moju skleslosť a premeň ju na vieru.

Prijmi, Pane, moju samotu a premeň ju na spočinutie v tebe. Prijmi, Pane, moju zatrpknutosť a premeň ju na pokoj duše. Prijmi, Pane, moje čakanie a premeň ho na nádej.

Prijmi, Pane, moju smrť a premeň ju na zmŕtvychvstanie.

(z knihy Milan Hromník: Ako zmierovať Božské Srdce?)

Ako sa naučiť ustavičnej modlitbe?

„Pane Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym!“

Toto sú slová Ježišovej modlitby, jedného z klenotov východnej duchovnosti.

Opakovanie takejto alebo podobnej formuly (napr. Pane Ježišu Kriste, zmiluj sa nado mnou) je najjednoduchším spôsobom, ako sa naučiť ustavičnej modlitbe (pozri 1 Sol 5,17). Nazýva sa tiež modlitbou srdca. Opakovanie má byť sústredené

a pravidelné, väčšinou sa viaže s rytmom dýchania. V duchu sa neustále opakuje formula, pri nádychu prvá časť, pri výdychu druhá časť. Je potrebné (najmä zo začiatku) modliť sa pravidelne (napr. stovku denne), na pokojnom mieste a nerobiť pri tom nič iné. Nikdy sa netreba dať odradiť nesústredenosťou; ak si uvedomím, že myslím na niečo celkom iné, treba si znovu uvedomiť Božiu prítomnosť a pokojne pokračovať ďalej, hoci by sa to stalo aj päťdesiat ráz počas modlitby.

Veľmi dobré je modliť sa Ježišovu modlitbu aj ako strelnú počas dňa, podľa možnosti čo najčastejšie, opakovať ju napr. pri čakaní na autobus, na prechádzke v lese alebo pri jednoduchej manuálnej práci. Tým môžeme posvätiť každú chvíľu dňa a prežívať ju s Ježišom a v Ježišovi. Nepôjde to asi hneď, dôležitá je vytrvalosť. Vhodné a veľmi účinné je tiež modliť sa ju pred spaním resp. pri zaspávaní.

Dôležité je sústrediť sa nie na jednotlivé slová modlitby, ale na Božiu prítomnosť, že som v spoločenstve s Ježišom. Princípom modlitby je opakovanie vzývanie Ježišovho mena, ponorenie sa do neho. Tak Ježiš postupne môže preniknúť moje srdce a celého človeka. V nikom inom niet spásy, lebo niet pod nebom iného mena, v ktorom by sme mali byť spasení (Sk 4, 12). Časom sa modlitba “usídlí” v srdci človeka, stane sa neoddeliteľnou súčasťou jeho osoby, a ak Boh dá, raz možno aj modlitbou ustavičnou.

Ježišova modlitba je najjednoduchšou a účinnou zbraňou proti pokušeniam a stresu. Nemôžeme zo svojho vnútra vypudiť všetky myšlienky, predstavy a trápenia, no môžeme svoju myseľ a srdce opakovaním modlitby nasmerovať na Krista a všetko ostatné vtedy musí ustúpiť.

Táto krátka modlitba v sebe obsahuje celú pravdu evanjelia: ponajprv vyznávame, že Ježiš Kristus je Pán a chválime ho ako pravého Boha. V druhej časti uznávame svoju hriešnosť a prosíme o odpustenie, čím zároveň vyznávame vieru v Božie milosrdenstvo a všemohúcnosť.

Žiadny záväzný a presný predpis ako sa ju modliť však neexistuje, len rôzne odporúčania (tzv. pravidlá). Ježišova modlitba sa totiž považuje za určitú formu osobnej modlitby, preto každý môže používať formulu aj techniku modlitby, aká mu najlepšie vyhovuje. (Andrej Škoviera)

Moje zbrane

*Ježiško, chcem Ti povedať,
ľuďom nebudem sa spovedať.
Šepkám Ti do uška: „Mám zbrane
a starám sa veľmi o ne.*

*Prvá zbraň je ruženec.
Tebe ním vijem pekný veniec.
V tom venci ukrýva sa láska,
nech cit v duši, v srdci praská.*

*Aj nádej je ďalšou zbraňou,
a starám sa o ňu s radosťou,
aby prekvitala štedrosťou.
Verím stále v to isté
Ježiš dokážem to iste.*

*Viera je moja posledná zbraň,
život mi káže: „Len ju bráň!“
Ježiško, postarať sa chcem
a pomôžeš mi, to ja viem.*

Emília Šulajová - Badín

Svedectvo sestričky

...o tom, že Božie milosrdenstvo je obrovské...že presahuje našu ľudskú logiku ...že Boh je ten najmilujúcejší Tatko a čaká trpezlivo s otvorenou náručou na každého...veľakrát do úplne poslednej chvíle...

Pracujem s umierajúcimi a veľakrát vidím Božiu dobrotu na vlastné oči... Skúsim prerozprávať pár príbehov.

Bol krásny májový deň. Na oddelenie JIS nám previezli pacienta z Vyššieho pracoviska po operačnom zákroku, s diagnózou rakovina jazyka. Mal len 70 rokov, ochorenie prebiehalo veľmi rýchlo. Z čiperného, úplne vitálneho dôchodcu sa za dva mesiace stal „plienkový, ležiaci, umierajúci“. Dedo bol pravdepodobne silný fajčiar a určite nepohrdol pohárikom. Možno to bol aj jeho „každodenný chlebič.“ Neviem, aký bol človek, koľkými zraneniami si prešiel, koľko slabosti, zlyhaní bolo v jeho živote a ako “zmýšľalo jeho srdce“...ale viem, že určite urobil niečo, prečo sa dobrý Boh rozhodol, že večnosť strávia spolu. A možno, že to bolo len kvôli modlitbe dcéry.

Bol u nás na JIS necelé dva týždne, mal tracheostómiu, bol slabý, nerozprával, ale rozumel.

Chodila za ním každý deň dcérka s manželkou, obe veľmi milé. Ale komunikácia medzi personálom a rodinou je zväčša profesionálna, málokedy sa podarí otvoriť otázku viery. Jeho zdravotný stav sa zhoršoval a všetko sa komplikovalo zápalom pľúc.

Zvyknem sa málinko modliť pri ťažších pacientoch, veľakrát je to úplná rýchlovka, strelná modlitbička, pár viet z korunky, alebo len 3x Zdravas Mária s vierou, že každá, čo aj krátka ale úprimná modlitba môže urobiť zázrak. Tak som to robila aj pri tomto dedkovi.

Zakrátko mi volala kamarátka, učiteľka, že na vedľajšom oddelení leží jej maminka. Veľmi by chcela k nej zavolať kňaza, ale nemá s tým skúsenosti. Kamarátka bola čerstvo obrátená, vyrástla v detskom domove, lebo táto jej maminka bola alkoholička. Napriek tomu veľmi chcela, aby jej matka prijala sviatosti. Nevedela však ani to, či je maminka katolíčka.

Navyše bola ešte v umelom spánku. :-)trošku neriešiteľná situácia. Ale Boh prekážky nepozná.

„Náhodou“ prišiel presne v tú chvíľu lekár z toho oddelenia k nám, ale ponáhlal sa, hovoril, že idú preberať zo spánku - práve túto ženu. Do hodiny bola pri vedomí. Zašla som za ňou. S návštevou kňaza, čo si priala dcéra, so slzami v očiach súhlasila.

Tak som nesmelo zavolala nášmu vždy ochotnému kapucínovi. Prišiel, vyspovedal maminku. Posmelená som ho poprosila, aby zašiel aj za dedkom na mojom oddelení. Obom chorým tiekli slzy. Myslím, že obaja veľmi silno v ten deň zažili Božiu blízkosť a dotyk Jeho lásky.

Na druhý deň dedka preložili na iné oddelenie. Cítila som nutkanie povedať jeho dcére, že bol pri ňom kňaz, napriek tomu, že som o nej nevedela úplne nič. Napísala som jej SMS-ku: „Dobrý deň...neviem, či je to pre vás podstatná informácia, ale pri Vašom ockovi bol včera katolícky kňaz, vyspovedal ho a dal mu pomazanie chorých. Sestrička z JIS.“

Obratom mi s plačom volala, že ocko umrel pred hodinou, sedia doma s maminkou úplne zruštené, nešťastné z toho, že sa to všetko zbehlo tak rýchlo a nestihli k nemu zavolať ani kňaza, že veľmi chceli k nemu zavolať istého kapucína, len sa to báli ockovi navrhnúť a teraz ich to veľmi mrzí. Vycítila som, že dedko nebol na spovedi pekne dlho..

Napriek tomu, že sme sa vôbec nepoznali a neboli sme ani z toho istého mesta, bol pri ňom práve ten kapucín, ktorého si želali...

Obe ostali prešťastné, dojaté, plné vďačnosti...

Aj pre mňa samu to bolo také zázračné, dobrý Boh to zmanažoval všetko tak, že nás to všetkých chytilo za srdce.

Danka

Podoby zmiernu

V poslednej dobe som mala možnosť zažiť hneď tri spôsoby podávania zmiernu. Prvý prípad sa odohral v našej farnosti. Neďaleko nášho domu sa udiala vražda a samovražda. Za bieleho dňa na ulici. Muž (asi zdrogovaný) zabil svoju partnerku a potom aj seba. Veľmi sa ma dotklo, ako na to zareagovali pátri františkáni, ktorí spravujú našu farnosť. Farár opakovane išiel na to miesto, modlil sa odprosujúce modlitby, vykrápal svätenou vodou. Dva krát bola slúžená sv. omša s úmyslom zmiernu za ten čin, po nej odprosujúca adorácia. Ľudia vo farnosti vďaka tomu pocítili akúsi solidaritu,

zodpovednosť za to, čo sa deje okolo nich. A tiež pocit, že sa dá robiť aj niečo iné, než len lamentovať...

Druhý prípad: pán inžinier, ktorý už niekoľko dní ležal v bezvedomí, umieral. Prišla som k nemu skontrolovať stav a nachystať lieky na ďalší deň. Pri zbežnom pohľade som videla, že ďalšie lieky už nebude potrebovať. Sadla som si k posteli a začala som sa ticho modliť. Obvyčajne zvolávam svojimi slovami účinky Ježišovej vykupiteľskej obety na konkrétnu dušu, alebo používam modlitby z korunky Božieho milosrdenstva. Asi za päť minút pacient začal mať v dychu pauzy a kľudne vydýchol naposledy. „On na vás čakal, sestrička, povedala dcéra.“

Verím jej. Stáva sa to dosť často, že duše čakajú na to, že niekto s nimi, v ich mene prijme milosť vykúpenia. Ideálne je, keď chorí príjmu sviatosti, ale to sa nie vždy podarí. Vtedy sa treba snažiť aspoň v človeku vzbudiť lútosť a vieru v milosrdného Boha a v Ježiša Krista ako Vykupiteľa. Ale verím, že aj keď už je človek v bezvedomí, má zmysel modliť sa za neho a zvolávať Božie milosrdenstvo a spásu do jeho duše. Pišem to preto, že túto možnosť nemajú len sestričky...

Tretí prípad: babička. Stará síce, ale ešte jej to páli. „Vy jste velebná sestra?“ spýtala sa hneď na začiatok. „Taková byla za mnou aj v nemocnici. Ptala se, kdo si s ní chce povídat. Já jsem hned řekla, že nechci.“ Postupom času sme sa skamarátili a babička povyprávala, čo mala proti velebným sestrám. „Vzali mě do školy, když mě bylo pět let, byla jsem taková drobunká. Vedly to velebné sestry. Když jsem chytla tušku do levé ruky, hned jsem po ní dostala. Zakaždým. Nikdy to nezapomenu. Ale to nebylo to nejhorší. Nutily nás chodit ke zpovědi a já jsem nevěděla, z čeho se mám zpovídat. Byla jsem taková ustrašená, všeho jsem se bála, copak já tehdy měla nějaké hříchy! Tak nás trápily... Proto jsem zanevřela na celé náboženství.“ Bolo ťažké nato niečo povedať. Nič rozumné ma nenapadlo. Babička si ma obľúbila, porozprávala mi postupne celý život. Pri poslednej návšteve som ju prišla prichystať na preloženie do hospicu. Pri lúčení som mala pocit, že ešte niečo treba povedať.

„Chcem vás za tie velebné sestry poprosiť za odpustenie, že s vami tak tvrdo zachádzali.“ Nepovedala nič, ale bolo vidieť, že je dojatá. Niečo sa v nej pohlo. Po chvíli povedala: „Teď jsem si vzpomněla, jaké nám v té škole sestry dávaly dobré svačiny. Byť byla válka a sami neměly...“

s. Františka

Buď mi len nablízku

„Buď apoštolkou môjho Božského Srdca. Povzbudzuj aj iných k dôvere a láske i úcte k môjmu Božskému Srdcu.“

„Ešte jeden prostriedok mám na záchranu ľudstva – veľkú dôveru a lásku k môjmu Najsvätejšiemu Srdcu. A ten nesklame.“

„Zjavím svoje milosrdenstvo a svoju lásku, len dôveruj... Potrebujem légiu duší vnútorných, uzobraných, pohrúžených do svojho vnútra. Nimi zachránim svet.“

Pán Ježiš si povzdychol: „Som tak nesmierne opustený. Duše hynú a moji verní ma opúšťajú. Nedôvera, pochybnosti a nevera sa vkrádajú do ich duší.“ – „Pane Ježišu, čo si praješ, ako ťa mám potešiť? – „Buď mi len nablízko.“

(rozhovor Pána Ježiša so s. Celinou Palinskou)

PÔSTNA ADORÁCIA

Pane Ježišu, klaniam sa ti, ktorý si tu prítomný, Živý v svätej Hostii. Hľadíme na teba a veríme, že si ten istý Ježiš, ktorý si povedal:

„Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás.“ Na to si prišiel na svet, aby si sa obetoval za nás, aby sme my mohli žiť. Prišiel si ako Emanuel – Boh s nami. Ďakujeme ti, že si stále s nami.

Ďakujeme ti, že nás stále voláš k sebe a priťahuješ nás k sebe svojou Božou príťažlivosťou. Chceme sa nechať k tebe pritiahnúť napriek všetkej našej biede a zlobe, alebo práve kvôli nej, a chceme zostať s tebou a nechať sa tebou premieňať a tebou milovať.

Pane Ježišu, z lásky k nám si prišiel na tento svet, aby si sa za nás obetoval, aby si za nás trpel, aby si za nás zomrel. Tvoj život bol obetou za naše hriechy. Každou svojou ranou a bolesťou si vykupoval naše hriechy a uzdravoval rany na našich dušiach. Chceme si často pripomínať tvoje utrpenie, ďakovať ti za tvoju lásku a chceme ťa odprosovať za všetky naše hriechy, za ktoré si trpel, ktoré si vzal na seba a za ktoré si Otcovi priniesol dokonalú zmiernu obeť.

Budeme odpovedať:

**Odprosujeme ťa,
Pane Ježišu**

- Ježišu, ty si sa v Getsemanskej záhrade potil krvou a prijal si kalich Otcovej vôle, odprosujeme ťa za to, že často presadzujeme svoju vôľu a nerobíme to, čo od nás chce Boh
- Ježišu, ty si mlčal, keď ťa odsúdili na smrť, odprosujeme ťa za všetky zbytočné slová
- Ježišu, ty si v pokore prijal nespravodlivé odsúdenie, odprosujeme ťa za naše posudzovanie druhých, odsudzovanie a ohováranie
- Ježišu, ty si trpezlivo znášal bičovanie, odprosujeme ťa za našu malú trpezlivosť pri znášaní utrpenia
- Ježišu, ty si sa nechal korunovať trnám, odprosujeme ťa za hriechy pýchy
- Ježišu, ty si vzal na seba kríž, odprosujeme ťa za našu neochotu prijať naše každodenné kríže
- Ježišu, ty si prijal pomoc od Šimona, odprosujeme ťa za naše sebecko a neochotu pomáhať druhým
- Ježišu, teba vyzliekli zo šiat, odprosujeme ťa za hriechy proti čistote
- Ježišu, teba pribili na kríž, odprosujeme ťa za našu neochotu znášať bolesť a za naše šomranie
- Ježišu, ty si na kríži žíznil po kvapke vody, odprosujeme ťa za nemiernosť v jedle, v pití a za pôžitkárstvo
- Ježišu, ty si na kríži prijal výsmech okolostojacich, odprosujeme ťa za našu ctižiadostivosť
- Ježišu, ty si na kríži odpustil zločincovi, odprosujeme ťa za našu neochotu úplne odpustiť a neprechovávať v srdci zatrpknutosť
- Ježišu, ty si bol aj v chvíľach najväčšieho utrpenia odovzdaný do Otcovej vôle, odprosujeme ťa za našu nedôveru voči tvojej láske a snahu všetko zvládnuť vlastnými silami
- Ježišu, ty si bol dokonalou zmiernou obetou, odprosujeme ťa za našu vlačnosť a chýbanie ducha pokánia a obety
- Ježišu, ty si za nás zomrel, aby sme my mohli žiť, odprosujeme ťa za našu neochotu zomierať svojmu egoizmu a žiť úplne pre teba a pre druhých

Pane Ježišu, veľa sme zhrešili, ale veríme, že tvoje milosrdenstvo je väčšie ako naše hriechy.

Tak ťa prosíme, objím nás svojou milosrdnou láskou. Objím nás ako svojich márnотratných synov a dcéry, ktorí premrhali toľko tvojich milostí, ale teraz sa v pokore vracajú k tebe. Pomôž nám uvedomiť si, že po každom páde, nech je akýkoľvek, máme vždy prísť k tebe, že ty na nás čakáš, túžiš po nás, vyzeráš nás a nikdy sa neunavíš odpúšťať nám, lebo odpúšťanie je radosťou tvojho Srdca. Túžiš po tom, aby sme aj my vystierali svoje ruky k tvojmu otvorenému náručiu, kde nás čaká plnosť milostí, plnosť odpustenia, plnosť lásky. V objatí sa nám chceš dať ty sám, celý. Stačí tak málo – vystrieť ruky a povedať: „Tu som!“

Moje srdce musí byť pre Ježiša len miestom odpočinku a útechy. Nechcem, aby prichádzal ku mne, aby ma tešil, ale aby sa on potešil u mňa. Ja budem Ježiša tešiť v každom okamžiku.

Ako je slastné byť spútaná a vrhnutá do hlbín Ježišovho Srdca. Neľutujem toho, že som sa obetovala. Áno, nech jedná so mnou podľa svojho zalúbenia, len keď bude mať radosť.

Ježiš hľadá srdcia plné čistej a nezištnej lásky. Byť odhodlaná ku všetkému, čo on chce. „Ecce Jesus“ by malo znieť všade a stále. Vo všetkom vidieť Ježiša v sebe i v iných. Len láska dokáže všetko. Jej nie je ťažká žiadna obeta, a kde niet lásky, tam nemôže dozrievať ochotné odovzdanie sa. Len Boh je láska, ťažko ju hľadať v srdci, v ktorom neostalo žiadne, alebo len málo miesta pre Ježiša... Drahý Miláčik trpí tak veľa. Ako ho bolí, keď nachádza toľko ľahostajnosti aj medzi tými, ktorých si vyvolil...

Dal mi pocítiť, ako veľmi ho bolí, že nenachádza v dušiach pravú oddanosť, že sa na neho nespoľiehajú.. Bolo to hrozné, nebola som schopná slov, plakala som. Bolo mi ľúto duší... Na zemi je nutné stratiť všetko. Aký dobrý je Ježiš, ničí nás svojou láskou.

(Božia služobnica Anna Mária Zelíková)

PÚŠŤANIE LODIČIEK

Na okraji nášho sídliska tiekol malý potôčik. Pramenil kdesi v blízkych Karpatoch a smeroval potom do Dunaja a po niekoľkých sto kilometroch sa vliadol do Červeného mora. Ako deti sme si na ňom púšťali papierové lodičky.

PÚŠŤANIE ... OD-PÚŠŤANIE

Predstavme si, že ten potok je Božie milosrdenstvo, ktoré pramení z Ježišovho prebodnutého Srdca a vlieva sa do mora Božieho milosrdenstva. Skúsme naložiť na loďku všetky svoje negatívne myšlienky, ešte skôr, než nám celkom zaplavia našu myseľ (niekedy až tak, že sa nám tam už nič pozitívne nevojde). Naložme ich aj s ľuďmi, ktorí negatívne myšlienky v našich hlavách vyvolávajú a nechajme ich odplávať do mora Božieho milosrdenstva.

Často si nekonečne dlho pamätáme negatívne veci, krivdy, zlyhania – svoje, alebo tých druhých, čo nám kedy kto urobil, alebo neurobil, živíme pocity krivdy a zamorujeme tým svoje srdce. Púšťajme na lodičky negatíva, čo máme v hlavách, či v žalúdku a my sami sa nechajme omývať Božím milosrdenstvom a zaplavovať ním naše vnútro, naše srdce.

Robme to často, stále. Je to pre naše dobro. Keď sa budeme snažiť z našich myslí a srdc odstraňovať to negatívne tým, že to naložíme na loďku a necháme odplávať, čiže – zveríme to Bohu a už sa o to nestaráme („pustíme to od seba“), zistíme, že máme odrazu viac priestoru na to pozitívne, na dobro. Pán sa o náklad na našich lodičkách postará.

Božiemu milosrdenstvu je jedno, či dáme na lodičku malé zrnko piesku, ktoré nás rezalo v oku a dráždilo k slzám, alebo tam dáme niekoľkotonový náklad, na zdvihnutie ktorého treba tri žeriavy. Niekedy sa potrebujeme „nalodiť“ my sami a nechať sa unášať Božím milosrdenstvom.

Zamyslenie

Niektó sa takto možno stane celkom úspešným moreplavcom...

Naložme na loďku aj všetky zbytočnosti, márnosti a hlúposti, ktoré zamestnávajú našu hlavu, a potom nemáme čas a myšlienky na to, čo je podstatné.

Dôležité pri púšťaní lodičiek je byť blízko miesta, kde prameň vytryskuje – byť pri Ježišovom Srdci, pri tom Srdci, ktoré svojimi hriechmi tak často zraňujeme, ale ktoré nás neustále priťahuje k sebe, aby nás obmylo svojou krvou, aby vymylo a uzdravilo naše rany.

Naše srdce je najbližšie k Ježišovmu prebodnutému Srdcu vo chvíli, keď objímeme Ukrižovaného Krista, keď objímeme kríž – ten s Ježišom, aj ten náš. Vtedy sme najbližšie k prameňu Božieho milosrdenstva, k prameňu Božej lásky. Ježiš nás v tej chvíli objíma ešte vrúcnejšie.

Takže – šťastnú plavbu! Stretneme sa pri mori.

s. Veronika

NECH JE TÁTO VEĽKÁ NOC PRE VÁS VŠETKÝCH
NOVÝM A HLBOKÝM STRETNUTÍM S BOŽOU LÁSKOU
A MILOSRDENSTVOM

Požehnané sviatky praje redakcia GETSEMANI

GETSEMANI

Adresa redakcie: Odbojářů 324, 66461 Rajhrad, ČR, Tel: 00420
607044730,

e-mail: frantiska4@gmail.com

Teolog. poradca: P. Michal Krysztofowicz CCG

Grafická úprava: Miroslav Lechan, tlač: Alfa print, s.r.o., Martin

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu príspevkov.